

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר-זֵהָר חֲדָשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ז - חלק י"ד

קונטרס 794

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

סֵפֶר גִּימְטְרִיאוֹת הַזֶּהר

סידרנו הגימטריאות על פי סדר האל"ף בי"ת
ובאו הביאורים על זה בקצרה למען ירוץ הקורא בו

אות א'

1. אברכי כוללים לומדים זוהר

👉 בגימטריא (717) כמנין 👈

תיקון העולם

[ביאור: זהו תיקון העולם]

2. אדרא קדישא

👉 בגימטריא (621) כמנין 👈

איש יקר

[הלומד אידרא קדישא הוא איש יקר]

כל אויבי היהודים ימותו

[בזכות לימוד האדרא ניצל]

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

3. אדרא רבא וזוטא קדישא

👉 בגימטריא (853) כמנין 👈

בני יפת גמר ומגוג (בראשית י', ב)

[בלימוד האידרות ניצל ממלחמת גוג ומגוג]

4. אור הזוהר

👉 בגימטריא (430) כמנין 👈

צדיק יסוד עולם

[שכל הדבק בתורת הרשב"י זי"ע הוא מעמיד את העולם]

יהודי פשוט

[כל יהודי פשוט הלומד זוהר נחשב לצדיק יסוד עולם, ועוד שאפילו הפשוט ביותר חייב ללמוד זוהר הקדוש]

עיקר הגאולה

[תלוי באור הזוהר]

אל קעידה בארה"ב

[הזוהר מציל מהם]

נפש

[יסוד הנפש - אור הזוהר]

חיים חדשים

[שהלומד זוהר זוכה לחיים חדשים]

חידוש אמונה

[זוכה לחידוש האמונה, ועוד שזהו עיקר האמונה, ומי שלא לומד חסר לו אמונה]

היהדות

[זהו עיקר היהדות]

מקבלת אותם לתוכה, אלא רק את אותם שצוה הקדוש ברוך הוא להכנס אליה (בתוכה), שהם שבעה רועים, ואת השבטים שיצאים מהם, ואת כל הבאים מצדם ויתערבו בהם, הים מקבלת אותם ויתערבו בתוכה, אבל את האחרים אינה מקבלת אותם, ומשם הם שבים ללכת. שוואי ה' הוא הים, הנחל שלה - ו', כל אותם שיורשים נשמות מהים והנחל שלה ביראה ואהבה של י"ה, היא מקבלת אותם, ואחרים שהם אינם חלק יהו"ה, היא לא מקבלת אותם, ודווקא אותם משם, ומשם הם שבים ללכת. קמו כלם ובכו אותו, ואמרו: הפה של השכינה, סיני סיני, אשרי האנשים ששומעות הדברים הללו מפיו.

לאלין דמני קודשא בריה הוא לאעלא לגבה (ג"א בגויה), דאינון שבע רועים, ולשבטין דנפקין מנייהו, ולכל דאתין מסטרייהו ויתערבון בהון, נמא קבילת לון ויתערבון בגויה, אבל לאתרגין לא קבילת לון, ומתמן אינון שבין ללכת.

הודאי איהו ה' נמא, נחל דילה ו', כל אינון דיתין נשמתין מן נמא ונחל דילה, בדחילו ורחימו די"ה, איהי קבילת לון, ואתרגין דלאו אינון חלק יהו"ה איהי לא קבילת לון, ודחיא לון מתמן, ומתמן הם שבים ללכת. קמו פלהו ובריכו ליה, ואמרו פומא דשכינתא, סיני סיני, זפאין אודגין דשמעין מלין אלין מפומך.

אמר המניה ע"כ מצאתי, ואולי אלו הו"א תקונים הם בכלל השבעים אלא שלא הושמו איש על ידו לדגליהם, וכבר מצאתי לקומים אחרים, ולפי שלבי אמר לי שאינם מכלל התקונים רק מאמרים מפורדים מספר זוהר, הבדלתי אותם לי למשמרת עד אשר אראה מה יהיו, ואם יהיה אלקים עמדי והנחני בדרך אמת עוד אוסיף להדפיס דברים יקרים ונוראים שלא נראו בגלוי עד היום הזה, וברוך י"י אשר לא הסיר תפילתי וחסדו מאתי שגלגל זכות זה על ידי.

הדרך לסיים ספר תקוני הזהר

הדרך עלף ספר תקוני הזהר. והדרך עלן. דעתן עלף ספר תקוני הזהר ודעתך עלן. לא נתנשי מנך ספר תקוני הזהר. ולא תתנשי מנן. לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי: (א"ט)

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו, וצאצאי עמך בית ישראל. כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה. מאויבי תחבמני מצותך, כי לעולם היא לי. והי לבי תמים בחקך למען לא אבוש. לעולם לא אשכח פקודיך כי כם חיינני. ברוך אתה יי למדני חקך. אמן אמן אמן סלה ועד. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משכימים והם משכימים. אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים, אנו עמלים ומקבלים שך, והם עמלים ואינם מקבלים שך. אנו רצים והם רצים, הם רצים לבאר שחת, ואנו רצים לחיי העולם הבא, שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם, ואני אבטח בך.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בשם שעזרתני לסים ספר תקוני הזהר. כך תעזרני להתחיל ספרים אחרים ולסייםם. ללמד וללמד מתוך הרחבה. לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים (והנביאים) ותלמידי חכמים הנזכרים בספר תקוני הזהר, נעמד לי ולזרעי ולזרעי זרעי, שלא תמוש התורה הקדושה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי מעתה ועד עולם. ויקים בנו מקרא שכתוב, בהתהלךך תנחה אתך בשכבך תשמר עליך, והקיצות היא תשיחך. כי בי ירבו ימיו ויוסיפו לך שנות חיים. אך ימים בימינה, עושר וכבוד בשמאלה. יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום.

יתגדל ויתקדש שמה רבא. (א"ט) בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא. ולאחיהא מתנא. ולאסקא יתהון לחיי עלמא, ולמבני קרתא דירושלם. ולשכללא הכליה בגוה. ולמעקר פולחנא נוכראה מארעה. ולאחבא פולחנא דשמיא לאתריה. וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה. ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה. (א"ט) בתיכון וביומיוכו ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב. ואמרו אמן: (א"ט) יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתחדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. (א"ט) לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן: (א"ט) לעילא מן כל ברכתא. שירתא. תשבחתא ונחמתא. דאמירן בעלמא ואמרו אמן. (א"ט) על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון. דעסקין באורייתא קדשתא. די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר. יהא לנא ולכון ולהון חנא וחסדא ורחמי. מן קדם מארי שמיא וארעא ואמרו אמן. (א"ט) יהא שלמא רבא מן שמיא. חיים ושבע וישועה ונחמה ושינוא ורפואה ונאלה וסליחה וכפרה ורוח ותצלה. לנו ולכל עמו ישראל ואמרו אמן. (א"ט) עושה שלום במרומיו. הוא ברחמי יעשה שלום עלינו. ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן. (א"ט)

בראשית

(דף ג ע"א)

פרשת בראשית

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר (בראשית א ג),
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִכָּאן מְשַׁמֵּעַ
שֶׁעָקַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הַנְּטִיעוֹת הֵלְלוּ וְשִׁתְּלוּ אוֹתָן,
שְׁכָתוֹב יְהִי.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָאֹר שְׁכָבָר הֵיזָה
שְׁנִינֵי. מְשַׁמֵּעַ שְׁכָתוֹב וְיְהִי אוֹר.
וְהֵיזָה לֹא כְתוּב, אֲלֵא וְיְהִי.

וּבְשִׁתְּכֵבֶל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּאוֹתָם הַדּוֹרוֹת שֶׁל הַרְשָׁעִים שֶׁלֹּא
רְאוּיִים לְאוֹתוֹ הָאֹר, גִּנְזוּ אוֹתוֹ. וְזֶהוּ
שְׁכָתוֹב (אִיּוֹב לז טו) וְיִמְנַע מִרְשָׁעִים
אוֹרָם, וְלִמִּי גִנְזוּ אוֹתוֹ? דּוֹקָא
לְצַדִּיקִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים צו יא)
אוֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב שִׁמְחָה.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר, וְזֶה שְׁכָתוֹב
(יְשַׁעְיָהוּ מא ב) מִי הָעִיר מִמְּזֻרָח.

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב
(בראשית א ד), מָה רָאָה? אָמַר רַבִּי
חֲזִיָּא, כְּמוֹ שְׁאֻמְרֵנוּ, רָאָה אֶת מַעֲשֵׂי
הַרְשָׁעִים וְגִנְזוּ אוֹתוֹ. רַבִּי אַבָּא אָמַר,
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, לִגְנוּ
אוֹתוֹ. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי
טוֹב, שֶׁלֹּא נִמְצָא בּוֹ רָגֵז. כְּתוּב כָּאֵן
כִּי טוֹב, וְכְתוּב שֵׁם (במדבר כד א) כִּי
טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל,
וְסוֹף הַכְּתוּב מוֹכִיחַ, שְׁכָתוֹב (בראשית
א ד) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ, וּמִשּׁוֹם כֵּן לֹא נִמְצָא בּוֹ
רָגֵז, וְאֵף עַל גִּב שִׁשְׁתָּף אוֹתָם
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַחַד.

בֹּא וּרְאָה, הָאֹר הַעֲלִיּוֹן שִׁיְהִי
הָאֹר הַזֶּה מְאִיר, וּמֵאוֹתוֹ הָאֹר
שִׁמְחַת הַכֹּל בּוֹ, וְהוּא הַיָּמִין
לְהַתְּעֵטֵר חֲקוּקֵי הַחֲקִיקוֹת עִמּוֹ,
וְהָרִי נִתְבָּאֵר, שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים לב) מָה
רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנָת לִירְאִיךָ, זֶה
הָאֹר הַרְאֵשׁוֹן שֶׁגִּנְזוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְצַדִּיקִים לְאוֹתָם יֵרָאִי הַחֹטָא,
כְּמוֹ שְׁאֻמְרֵנוּ. וְיְהִי עֶרֶב, מִצַּד
הַחֹשֶׁךְ. וְיְהִי בֹקֶר, מִצַּד הָאֹר.
וּמִתּוֹךְ שֵׁם מְשַׁתְּתָפִים יַחַד, כְּתוּב
יוֹם אֶחָד.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִכָּאֵן
מְשַׁמֵּעַ, דְּעֻקְרָן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהַנִּי
נְטִיעָן, וְשִׁתְּלִי לֹן. דְּכְתִיב יְהִי.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אוֹר שְׁכָבָר הֵיזָה, תִּנָּן. דְּכְתִיב
וְיְהִי אוֹר. וְהֵיזָה לֹא כְתִיב, אֲלֵא וְיְהִי.

כִּד אֶסְתַּכַּל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאִינוֹן דְּרִין
דְּרִשְׁעִיָּא, דִּלָּא יִתְחַזֵּן לְהֵהוּא נְהוּרָא,
גִּנְזִי לִיה. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (אִיּוֹב לח טו) וְיִמְנַע
מִרְשָׁעִים אוֹרָם. וְלִמָּאֵן גִּנְזִי לִיה. לְצַדִּיקָא
דּוֹקָא, כְּמָא דְּכְתִיב (תְּהִלִּים צו יא) אוֹר זָרַע לְצַדִּיק
וְלִישְׁרֵי לֵב שִׁמְחָה. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב (יְשַׁעְיָהוּ מא ב) מִי הָעִיר מִמְּזֻרָח.
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, מֵאִי רָאָה.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא כְּדָקָא אֲמָרָן, חֲמָא
בְּעוֹבְדֵיהוֹן דְּרִשְׁעִיָּא, וּגִנְזִי לִיה. רַבִּי אַבָּא
אָמַר, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, לִגְנוּ
אוֹתוֹ. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, דִּלָּא
אֲשַׁתְּכַח בֵּיה רִיתְחָא. כְּתִיב הֵכָא כִּי טוֹב,
וְכְתִיב הָתָם (במדבר כד א) כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ
אֶת יִשְׂרָאֵל. וְסִיפִיה דְּקָרָא אוֹכַח, דְּכְתִיב,
וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וּבִגְוִין
כֵּן לֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה רִיתְחָא, וְאֵף עַל גִּב
דְּשִׁתִּיף לֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּחָדָא.

הָא חֲזִי, נְהִירוֹ עֲלָאָה לְמַהוּי נְהִיר הָאִי אוֹר.
וּמֵהֵהוּא נְהִירוֹ חִידוֹ לְכֻלָּא בֵּיה. וְהוּא
יְמִינָא לְאַתְעֵטְרָא גְלוּפִי גְלוּפִין בְּהִדִּיה. וְהָא
אַתְמָר, דְּכְתִיב (תְּהִלִּים לא ב) מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר
צִפְנָת לִירְאִיךָ, דָּא אוֹר קְדָמָאָה, דְּגִנְזִי קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיקָא, לְאִינוֹן דְּחִלִּי חֲטָאָה
כְּדָקָאֻמְרָן. וְיְהִי עֶרֶב, מִסְטָרָא דְּחֹשֶׁךְ. וְיְהִי
בֹקֶר, מִסְטָרָא דְּאוֹר. וּמִגּוֹ דְּאִינוֹן דְּמִשְׁתַּתְּפִין
כְּחָדָא, כְּתִיב יוֹם אֶחָד.

רבי יהודה אומר, מאי טעמא בכל יומא ויומא פתיב, ויהי ערב ויהי בקר. למנדע, דהא לית יומא בלא לילא, ולית לילא בלא יומא, ולא אתיהיב לאפרשא.

אמר רבי יוסי, ההוא יום דנפק אור קדמא, אתפשט בפוליהו יומי, דכתיב יום בפוליהו. אמר רבי אלעזר, ממשמע דכתיב בפוליהו בקר, ולא בקר אלא מסטרא דאור קדמא. רבי שמעון אומר, יומא קדמא אזיל עם פוליהו, ופוליהו בגין לאחזא דלאו בהו פירודא, וכלא חד.

ויאמר אלהים יהי אור (בראשית א), התפשטות האור הזה למטה, ואילו הם המלאכים שנבראו ביום הראשון, שיש להם קיום להתקיים בצד הימין.

וירא אלהים את האור (שם א ד), את - להכליל את האספקלריה שאינה מאירה עם האספקלריה המאירה, שנאמר בו כי טוב. אמר רבי אלעזר, את - להכליל ולרבות את אותם המלאכים שבאים מצד האור הזה, וכלם מאירים בראשונה בקיום שלם.

יהי רקיע בתוך המים (שם א ה), אמר רבי יהודה, בזה נפרדו המים העליונים מן המים התחתונים. הרקיע - התפשטות המים. והרי נתבאר (שם) ויהי מבדיל בין מים למים, בין מים העליונים לבין המים התחתונים.

ויעש אלהים את הרקיע (שם א ו), שעשה בו מעשה בגדל עליון. לא כתוב יהי רקיע, אלא ויעש, שהגדילו בגדל רב.

אמר רבי יצחק, בשני נברא בו גיהנם לרשעי העולם, בשני נבראה בו הממלכת, בשני לא נשלם בו המעשה, משום כף לא כתוב בו כי טוב, עד שבא היום השלישי שנשתלם בו המעשה.

אמר רבי יוסי, ההוא יום דנפק אור קדמא, אתפשט בפוליהו יומי, דכתיב יום בפוליהו. אמר רבי אלעזר, ממשמע דכתיב בפוליהו בקר, ולא בקר אלא מסטרא דאור קדמא. רבי שמעון אומר, יומא קדמא אזיל עם פוליהו, ופוליהו בגין לאחזא דלאו בהו פירודא, וכלא חד.

ויאמר אלהים יהי אור, אתפשטותא דהא אור לתתא. ואלין אינון מלאכיא דאתבראו ביומא קדמא, דאית לון קיומא לאתקיימא בסטרא ימינא.

וירא אלהים את האור. את, לאכללא אספקלריא דלא נהרא, עם אספקלריא דנהרא, דאתמר ביה כי טוב. אמר רבי אלעזר, את, לאכללא ולאסגא אינון מלאכין, דאתין מסטרא דאור דא, וכלהו נהירין בקדמיתא, בקיומא שלים.

יהי רקיע בתוך המים, אמר רבי יהודה, אתפרישו מיין עילאין ממיין תתאין. רקיע, פשיטותא דמיין. והא איתמר ויהי מבדיל בין מים למים בין מיין עילאין למיין תתאין.

ויעש אלהים את הרקיע. דעביד בה עבידתא בסגיא עלאה. יהי רקיע לא כתיב, אלא ויעש, דאסגי ליה ברבו סגיא.

אמר רבי יצחק, בשני אתברי ביה גיהנם, לחייבי עלמא. בשני אתברי ביה מחלוקת. בשני לא אשתלים ביה עבידתא. בגיני כף לא כתיב ביה כי טוב, עד דאתא יום

ומשום כך כתוב בו כי טוב
פעמים, אחד על השלמת
המעשה של יום שני, ואחד
לעצמו של היום השלישי,
ונתפן היום השני ביום
השלישי, ונבדלה בו המחלקת,
ובו השתלמו הרחמים על רשעי
הגיהנם. ביום שלישי משתכסין
ניצוצי אש הגיהנם, משום כך
נכלל היום השני ונשלם בו.

רבי חייא היה יושב לפני רבי
שמעון, אמר לו: האור הזה ביום
ראשון, והחשך ביום שני, ונפרדו
המים, ומחלקת היתה בו, למה
לא נשלם ביום הראשון, שהרי
הימין כולל את השמאל? אמר
לו: על זה היתה מחלקת,
והשלישי הצטרף להכנס ביניהם,
להכריע ולהרבות בהם שלום.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא
(שם א יא), התחברות של מים
עליונים עם תחתונים לעשות
פרות. המים העליונים פרים
ורבים ועושים פרות, והתחתונים
קוראים לעליונים כנקה לזכר,
משום שמים העליונים זכריים -
והתחתונים נקביים.

רבי שמעון אמר: כל זה הוא
למעלה, והוא למטה. אמר רבי
יוסי: אם כך אלהים שאמר, מי
האלהים? אמר לו: אלהים סתם,
אלהים חיים למעלה. ואם תאמר
למטה, אלא מטה היא תולדות,
כמו שנאמר (שם ב ד) אלה תולדות
השמים והארץ בהבראם, ואמרנו
בה"א בראם. והוא שלמעלה,
האבות של הכל הוא. היא עשיתה
מעשה, ועל כך הארץ עושה
תולדות, שהרי היא מתעברת
כנקה מן הזכר.

רבי אלעזר אמר: כל הפחות היו
בארץ, ולא הוציאה את פחה ואת
אותם תולדות עד יום הששי,
שכתוב (שם א כד) תוצא הארץ וגו'.

תליתאי, דאשתלים ביה עבדתא. ובגין כך
פתיב ביה פי טוב, תרי זמני. חד, על אשלמות
עבדתא דיום שני. וחד, לגרמיה דיום
תליתאי. אתתקן יום שני ביום שלישי,
ואתפריש ביה מחלוקת, וביה אשתלימו רחמי
על חייבי גיהנם. ביומא תליתאה משתכסין
שביבי דגיהנם, בגיני כך איתכליל יום שני,
ואשתלים ביה.

רבי חייא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר
ליה, האי אור ביום ראשון, וחושך ביום
שני, ואתפרישו מנא, ומחלוקת הוה ביה.
אמאי לא אשתלים ביום ראשון, דהא ימינא
כליל לשמאלא. אמר ליה, על דא הוה
מחלוקת, ותליתאה בעי למיעל ביניהו,
לאכרעא ולאסגאא בהו שלם.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא אתחברו
מיין עילאין בתתאין למעבד פירין.
מיין עילאין רביין, ועבדי איבין. ותתאין קראן
לון לעילאין, פנוקבא לגבי דכורא, בגין דמיין
עלאין דכורין, ותתאין נוקבין.

רבי שמעון אמר, כל דא הוא לעילא, והוא
לתתא. אמר רבי יוסי, אי הכי אלהים
דקאמר, מאן אלהים. אמר ליה אלהים סתם,
אלהים חיים לעילא. ואי תימא לתתא, אלא
לתתא איהו תולדות, כמה דאת אמר אלה
תולדות השמים והארץ בהבראם, ואמרין
בה"א בראם. והוא דלעילא, אבהן דכולא
הוא. איהי עביד עבדתא, ועל דא ארעא
עבדת תולדות, דהא מתעברא פנוקבא מן
דכורא.

ר' אלעזר אמר, כל חילין הוו בארעא, ולא
אפיקת חילקא ואינן תולדות, עד יום
הששי, דכתיב תוצא הארץ וגו'. ואי תימא

ואם תאמר, הרי כתוב (שם יא) ותוצא הארץ דשא? אלא הוציאה תקון כחה להתישב כראוי, והכל היה גנוז בה עד שהצטרף, שהרי בראשונה כתוב תהו ובהו, צדאי וריקניא כתרגומו, ואחר כך התמקנה והתישבה, וקבלה זרע ודשאים ועשבים ואילנות כראוי, והוציאה אותם אחר כך, וגם המאורות לא שמשו באורם עד שהצטרף.

יהי מארת ברקיע השמים (שם יד), כתוב מארת חסר, להכליל את הנחש הרע שהטיל זמה ועשה פרוה, שלא משמש השמש עם הלכנה. מארת - קללות, ועל כן גרם שנתקלה הארץ, שכתוב ארורה האדמה בעבורך, ומשום כך כתוב מארת.

יהי מארת - זו הלכנה, ברקיע השמים - זו השמש, ושניהם בכלל אחד להודיג להאיר עולמות למעלה ולמטה, ממשמע שכתוב על הארץ, ולא כתוב בארץ, שמשמע למעלה ולמטה, החשבון של הכל היה בלכנה.

רבי שמעון אמר: גימטריאות וחשבון תקופות ועבורים, הכל הוא בסוד הלכנה, שהרי אינו למעלה. אמר לו רבי אלעזר: ולא? והרי כמה חשבונות ועבורים שעושים החכמים! אמר לו: לא כך, אלא החשבון עומד בלכנה, ומשם יבס האדם לדעת למעלה. אמר לו: והרי כתוב (בראשית א יד) ויהיו לאתת ולמועדים? אמר לו: כתוב חסר לאתת. אמר לו: והרי כתוב ויהיו? אמר לו: והיו, שכלם שיהיו בה פאסקפה הו שמתמלאת מן הכל, אבל החשבון של הכל הוא בלכנה.

בא וראה, נקדה אחת הראשית למנות משם, שהרי מה שלפנים מאותה נקדה, לא נודע ולא

הא כתיב ותוצא הארץ דשא. אלא אפיקת תיקון חילהא לאתישבא פדקא יאות. וכלא הוה גנוז בה עד דאצטרף. דהא בקדמימא כתיב תהו ובהו צדאי וריקניא כתרגומו, ולבתר אתתקנת ואתישבת ותקינת זרעא ודשאין ועשבין ואילנין פדקא יאות. ואפיקת לון לבתר הכי נמי. ומאורות לא שמשו נהורא דילהון עד דאצטרף.

יהי מארת ברקיע השמים, מארת כתיב חסר, לאכללא חיויא בישא דאטיל זוהמא ועביד פירודא, דלא משמש שמשא בסיהרא. מארת: לווטין. ועל דא גרים דאתלטיא ארעא, דכתיב ארורה האדמה בעבורך. (דף ג ע"ב) ובגין כך מארת כתיב.

יהי מארת, דא סיהרא. ברקיע השמים, דא שמשא. ותרוויהו בכללא חדא לאזדוגא, לאנהרא עלמין לעילא ותתא, משמע דכתיב על הארץ, ולא כתיב בארץ, דמשמע לעילא ותתא. חושבן דכולא דסיהרא הוה.

רבי שמעון אמר גימטריאות וחושבון תקופות ועיבורין, כלא הוא פרזא דסיהרא, דהא לעילא לאו איהו. אמר ליה ר' אלעזר, ולא, כמה חושבנין ועיבורין קא עבדי חבריא. אמר ליה, לאו הכי, אלא חושבנא קיימא בסיהרא, ומתמן ייעול בר נש למנדע לעילא. אמר ליה, והא כתיב והיו לאתת ולמועדים. אמר ליה לאתת כתיב חסר. אמר ליה והא כתיב והיו. אמר ליה הוויין, דכלהו דיהון בה, פקופה דא דאתמלייא מכולא, אבל חושבנא דכלא, בסיהרא הוא.

תא חזי, נקודה חדא שירותא מתמן למימני,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזּוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנּוֹ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארעניק אמעב אבר מצוה? אחמננה?
אשמח ביום הפאדנה? וכדומה..



סט זוהר הימני 6 חלקים
בכריכה קשה

